

»He, he, kaj pa imaš od vsega svojega dela?«
jo zavrne čmrlj.

»Kaj imam? Ravno včeraj so se menili dedek, naš gospodar, da bodo prodali naše satovje svečarju, in on bo vлил bele vitke sveče, da bodo gorele na oltarju Stvarniku v čast. Kaj si moreš misliti večje plačilo?« je odgovorila čebelica in odletela.

Volk in prešič.

Volk se je bil vjel v past. »Oh!« je začel ubogi ujetnik, »to je pravična kazen, ker sem raztrgal marsikatero jačnje ali pa tudi druge uboge živalce. Toda zdaj se pa hočem poboljšati; odslej ne bom pokusil več mesa, marveč živel bom kot puščavnik ter se hranil s koreninami in zeliščem, kvečjemu še z ribami.« Res se je srečno rešil iz zadrge. Zopet se povrne v gozd. Prva žival, ki jo je tam našel, je bil prešič, ki se je valjal po luži. »Ej!« reče volk, »to je gotovo riba,« ter raztrga in požre prešiča.

Ljudje, ki hočejo storiti kaj napačnega, hitro najdejo kak izgovor.

Klobasa in miška.

Klobasa in miška sta skupno stanovali ter sta se dobro razumeli med seboj. Če je šla miška na izprehod, je kuhala klobasa; če se je šla pa klobasa izprehajati, je pa miška kuhala.

Obe sta kuhali vedno le zelje, ker jima je šlo najbolj v slast. Kadar je klobasa kuhala, je bilo zelje vedno boljše in je imelo vrh tega zelo prijeten okus. Tudi miška bi bila rada skuhalo tako dobro zelje. Zato nekoč vpraša klobaso: »Ti, klobasa, kakó pa kuhaš ti, da je tvoje zelje vedno tako okusno in da tako dobro diši?«